Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879	Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ.15.
Ἐτησία . . . . δρ. 8.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . » » 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . » » 3,—		Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.			

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος | *Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουλίου 1917* | *Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 31*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Γιατὶ ὄχι; ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Μήπως ἡ Αὐστραλία, ἡ Νέα Ἰρλανδία, μὲ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἑνωμένα ὅλα, δὲν ἐσχημάτιζαν ἴσως μιὰ φορὰ τὴν ἕκτη ἤπειρο τῆς γῆς, τόσο μεγάλη ὅσο ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀσία, ἡ Ἀφρικὴ καὶ ἡ δυὸ Ἀμερικές; Ἐγὼ παραδέχομαι τὴν ὑπόθεσι μερικῶν γεωγράφων, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ νησιά, ποὺ ὑπάρχουν 'στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, εἶνε ἡ κορυφὴ μιᾶς μεγάλης Ἠπείρου ποὺ κατεποντίσθη.

— Ὅπως ἡ Ἀτλαντίς; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναί... ἂν ὑπῆρξε ποτὲ Ἀτλαντίς.

— Καὶ ἡ νῆσος Λίγκολν ἀποτελοῦσε λοιπὸν μέρος τῆς ἠπείρου; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Πιθανώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Αὐτὸ μόνο θὰ ἐξηγοῦσε τὴν ποικιλία τῶν προϊόντων της.

— Καὶ τὸ πλῆθος τῶν ζώων ποὺ τὴν κατοικοῦν ἀκόμη! ἐπρόσθεσε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναί, παιδί μου, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Μοῦ δίνεις κι' ἄλλο ἐπιχείρημα πρὸς ὑποστήριξι τῆς θεωρίας μου. Εἶνε βέβαιο, ἀπ' ὅ,τι εἴδαμε ὡς τώρα, ὅτι τὰ ζῶα ἐδῶ εἶνε πολυάριθμα καὶ ὅτι—ἀκόμη πιὸ παράξενο,—παρουσιάζουν μιὰν ἔκπτωσι ποικιλίας εἰδῶν. Αὐτὸ γιὰ μένα ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ Λίγκολν ἀποτελοῦσε ἄλλη φορὰ μέρος μεγάλης ἠπείρου, ποὺ χαμήλωσε σιγὰ-σιγὰ κ' ἐσκεπάσθηκε ἀπὸ τὸν ὠκεανό. Ἔτσι ἐξηγοῦνται πολλὰ ἀνεξήγητα.

— Ὥστε, κάμμια 'μέρα, κι' αὐτὸ ποὺ μένει ἀπὸ τὴν παλιὰ μεγάλη ἤπειρο τοῦ Εἰρηνικοῦ, μπορεῖ νὰ βουλιάξη καὶ νὰ μὴν ὑπάρχη πιὰ τίποτα μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ποὺ δὲν τὸν ἔπειθε καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ θεωρία.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· θὰ γίνουν ὅμως καινούργιες χῶρες, ποὺ τὴς κατασκευάζουν ὁλόενα δυσεκατομμύρια δισεκατομμυρίων ζωύφια.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ κοσμοπλάστες; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Τὰ ἐγχυματικὰ λεγόμενα ζωύφια τοῦ κοραλιοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Αὐτά, μὲ μιὰ ἀκατάπαυστη ἐργασία, κατεσκεύασαν τὴν νῆσο Κλερμὸν-Τοννὲρ καὶ ἄλλα πολυάριθμα κοραλιογενῆ νησιά, σπαρμένα στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Χρειάζονται σαραντα-επτὰ ἑκατομμύρια τέτοιων ἐγχυματικῶν γιὰ νὰ ποτελεσθῇ βάρος ἑνὸς κόκκου· καὶ ὅμως, μὲ τὸ θαλάσσιον ἁλάτι ποὺ καταναλίσκουν, μὲ τὰ στερεὰ στοιχεῖα τοῦ νεροῦ ποὺ τάφρομοιώνουν, παράγουν τίτανον· καὶ ὁ τίτανος αὐτὸς σχηματίζει ὑποβρύχια στρώματα σκληρὰ καὶ στερεὰ σὰν τὸν γρανίτη. Ἄλλοτε, στὶς πρῶτες ἐποχὲς τῆς δημιουργίας, ἡ φύσις, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πυρός, ἐσχημάτιζε στερεὲς δι' ἀνυψώσεως. Τώρα ἀναθέτει αὐτὴ τὴν ἐργασία στὰ μικροσκοπικὰ ζωύφια, γιατὶ τὸ πῦρ, στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, δὲν ἔχει πιὰ τόσο μεγάλη δύναμι, ὅπως δείχνει τὸ πλῆθος τῶν σβυσμένων ἠφαιστείων. Πιστεύω, ὅτι ἀφοῦ περάσουν αἰῶνες αἰώνων, ὁ Εἰρηνικὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ μιὰ ἀπέραντη ἤπειρο, ποὺ καινούργιες γενεὲς θὰ τὴν κατοικήσουν καὶ θὰ τὴν ἐκπολιτίσουν.

— Ζῆσε, Μαῦρέ μου!.. ἐψιθύρισε ὁ Πέγκροφ.

— Ἡ φύσις ἔχει καιρό, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Μὰ τί χρειάζονται τώρα καινούργιες χῶρες; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὲς ποὺ ὑπάρχουν, ἀρκοῦν γιὰ τὴν ἀν-

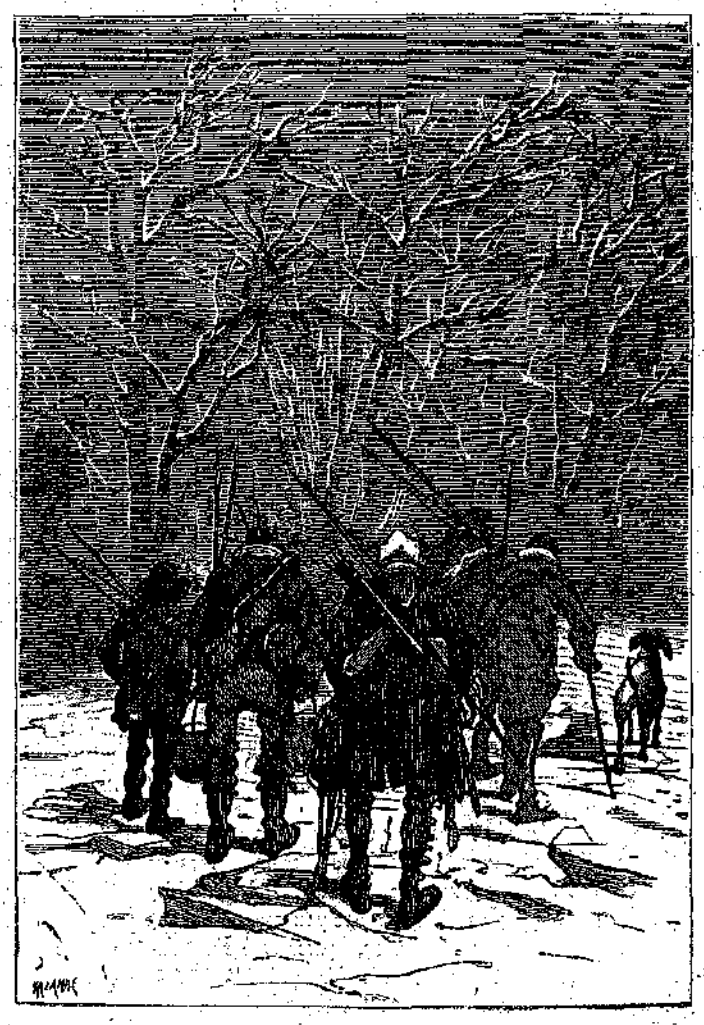

«Πέρασαν τὸ ποτάμι ποὺ ἦταν τώρα γεμᾶτο πάγους...» (Σελ. 238, στ. β')

θρωπότητα. Ἀλλὰ ἡ φύσις δὲν κάνει τίποτα ἄνωφελές.

— Τίποτα ἀνωφελές, πραγματικῶς! ὑπέλαβε ὁ μηχανικός. Καὶ ἰδοὺ πῶς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀνάγκη καινούργιας ἠπείρου γιὰ τὸ μέλλον, προπάντων 'ς αὐτὴ τὴν τροπικὴ ζώνη,ποῦ κατέχεται ἀπὸ τὰ κοραλιογενῆ νησιά. Τουλάχιστον εἶνε μιὰ θεωρία ποῦ ἐμένα μὲ πείθει.

— Νὰ τὴν ἀκούσωμε, κύριε Σμίθ! εἶπε ζωηρὰ ὁ Χάρμπερτ.

— Ἰδού. Οἱ σοφοὶ παραδέχονται γενικά, ὅτι μιὰ 'μέρα, ἡ σφαῖρά μας θὰ πεθάνῃ, ἢ μᾶλλον ὅτι ἡ ζωϊκὴ καὶ φυτικὴ ζωὴ δὲν θὰ εἶνε πιὰ δυνατή, στὴν ἐπιφάνειά της, ἐξ αἰτίας ποῦ θὰ ἔχῃ ψυχθῇ πάρα πολύ. Δὲν εἶνε ὅμως σύμφωνοι ὅλοι ὡς πρὸς τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ψύξεως. Γιατὶ θὰ κρυώσῃ ἡ γῆ; Ἄλλοι παραδέχονται, ὅτι μετὰ ἑκατομμύρια χρόνια, ἡ θερμοκρασία τοῦ ἥλιου θὰ χαμηλώσῃ· καὶ ἄλλοι ὅτι μὲ τὸν καιρὸ, σιγὰ-σιγά, θὰ σβύσῃ κάθε ἐσωτερικὴ φωτιὰ τῆς σφαίρας μας. Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον τὸ δεύτερο, γιατὶ ἔχω παράδειγμα τὴ Σελήνη. Πραγματικῶς, ἡ Σελήνη εἶνε ἕνα ἄστρο ποῦ ἐκρύωσε, ἐψύχθη κ' ἔγεινε γι' αὐτὸ ἀκατοίκητο, μολονότι ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ χύνῃ στὴν ἐπιφάνειά της τὴν ἴδια ποσότητα θερμότητος. Γιὰ νὰ ψυχθῇ λοιπὸν ἡ Σελήνη, σημαίνει ὅτι ἔσβυσε τέλεια ἡ ἐσωτερική της φωτιά, τὸ πῦρ ἐκεῖνο, ποῦ κάθε ἄστρο τοῦ Σύμπαντος 'ς αὐτὸ χρεωστεῖ τὴν νεότητά του, τὴ ζωή του.

— Ὥστε γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, πάντα μιὰ μέρα ἡ γῆ μας θὰ κρυώσῃ; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ἀλλὰ ἡ ψύξις αὐτὴ θὰ ἔλθῃ λίγο-λίγο. Καὶ τότε τί θὰ συμβῇ; Ἡ εὐκρατες ζῶνες δὲν θὰ εἶνε πιὰ κατοικήσιμες, ὅπως δὲν εἶνε τώρα ἡ πολικές. Ἄνθρωποι λοιπὸν καὶ ζῶα θὰ καταφύγουν σὲ χῶρες ποῦ θὰ τῆς κτυπᾷ περισσότερο ὁ ἥλιος. Θὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη, τεραστία μετανάστευσις. Ἡ Ευρώπη, ἡ κεντρικὴ Ἀσία, ἡ βορεία Ἀμερικὴ θὰ ἐγκαταλειφθοῦν λίγο-λίγο. ὅπως ἡ Αὐστραλασία καὶ τὰ κάτω μέρη τῆς νοτίου Ἀμερικῆς. Ἡ βλάστησις θὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴ τὴν μετανάστευσι. Ἡ Χλωρὶς θὰ καταφύγῃ στὸν Ἰσημερινό, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ τὰ ζῶα. Τα μεσημβρινὰ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς θὰ γίνουν ἡ πιὸ κατοικημένες χῶρες. Δὲν νομίζετε, ὅμως, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ χῶρες αὐτὲς τοῦ Ἰσημερινοῦ θὰ εἶνε πολὺ μικρὲς γιὰ νὰ περιλάβουν καὶ νὰ θρέψουν τόσο κόσμο; Γι' αὐτὸ ἡ προνοητικὴ Φύσις ρίχνει ἀπὸ ὡρα τὰ θεμέλια μιᾶς καινούργιας μεγάλης ἠπείρου κ' ἐπιφορτίζει τὰ ἐγχύματικὰ τοῦ κοραλιοῦ νὰ τὴν κατασκευάσουν.

— Τί ὡραῖο ποῦ εἶν' αὐτό! ἐφώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Χάρμπερτ. Ὥστε ἡ ὄψις τῆς Γῆς μιὰ μέρα θὰ μεταβληθῇ ἐντελῶς;

— Ἐννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Θὰ ξεφυτρώσουν καινούργιες χῶρες, ἡ θάλασσα θὰ σκεπάσῃ τὴς παληὲς καὶ οἱ Κολόμβοι τοῦ μέλλοντος θὰ ἀνακαλύπτουν νέα νησιά, στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, τὴς κορυφὲς τοῦ Χιμοράσου, τῶν Ἰμαλαΐων, τοῦ Λευκοῦ ὄρους, λείψανα τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης, ποῦ θὰ ἔχουν καταποντισθῇ. Ἔπειτα, μὲ τὸν καιρὸ, ἡ καινούργιες χῶρες θὰ γίνουν κι' αὐτὲς ἀκατοίκητες. Ἡ θερμότης των θὰ λείψῃ, ὅπως ἡ θερμότης ἑνὸς σώματος ποῦ τοῦ ἔφυγε ἡ ψυχή. Τότε ἡ ζωὴ θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴ γῆ, ἂν ὄχι ὁριστικῶς, τουλάχιστο προσωρινῶς. Γιατὶ ἴσως ὁ πλανήτης μας θὰ πεθάνῃ ἀλλὰ διὰ νἀναστηθῇ πάλι, νἀναζήσῃ μὲ ἄλλους ὄρους ἀνώτερους. Αὐτὰ φίλοι μου, τὰ γνωρίζει μόνον ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός. Ἐμεῖς κάμνομε ὑποθέσεις...

— Ἀλλ' αὐτὲς ἡ ὑποθέσεις, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, εἶνε γιὰ μένα προφητεῖες, ποῦ μιὰ μέρα θὰ ἐκπληρωθοῦν.

— Εἶνε μυστικὸ τοῦ Θεοῦ! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Μὰ καὶ τὸ δικό μας νησί, ρώτησε ὁ Πέγκροφ, κατασκευάσθηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγχυματικά;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ· ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Θὰ ἐξαφανισθῇ λοιπὸν καμμιὰ μέρα;

— Πιθανόν.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν εἴμαστε ἀκόμη ἐδῶ...

— Ὄχι, Πέγκροφ, ἡσύχασε, δὲν θὰ εἴμαστε. Δὲν ἔχομε καμμιὰ ὄρεξι νὰ πεθάνουμε ἐδῶ καὶ θὰ κάμωμε ὅ,τι μπορέσουμε γιὰ νὰ φύγωμε.

— Ἐντωμεταξύ, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ἂς ἐγκατασταθοῦμε σὰ νὰ ἦταν γιὰ πάντα. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς μισὲς δουλειές.

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ συνομιλία καὶ τὸ πρόγευμα. Οἱ ἄποικοι ἐξακολούθησαν τὴν ἐξερεύνησι καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἄρχιζε ἡ βαλτώδης χώρα. Ἦταν πραγματικῶς ἕνας μεγάλος βάλτος, ἁπλωμένος ὡς τὴ νοτιοανατολικὴ ἀκτὴ τῆς νήσου. Μιὰ ἔκτασις γῆς ἀργιλλώδους, ἀνακατευμένης μὲ φυτικὰ λείψανα, ποῦ μετροῦσε εἴκοσι τουλάχιστο τετραγωνικὰ μίλλια. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν ἐσκέπαζε χλόη πυκνή. Ἀλλοῦ τὰ νερά, παγωμένα, σπινθηροβολοῦσαν στὸν ἥλιο.

Ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὑδροχαρῆ φυτά, στὴν ἐπιφάνεια τῶν ἀκινήτων νερῶν, πετοῦσε ὁλόκληρος κόσμος πουλιῶν. Ἕνας καλὸς κυνηγὸς δὲν θἄχανε οὔτε μιὰ τουφεκιά. Ἀγριόπαπιες, φασκάδες, μπεκατσόνια, ζοῦσαν ἐκεῖ κοπαδιαστά. Δὲν φοβοῦνταν καθόλου καὶ μποροῦσε κανεὶς εὔκολα νὰ τὰ πλησιάζῃ· κ' ἡ τάξεις τους ἦταν τόσο πυκνές, ὥστε μὲ μιὰ τουφεκιὰ θὰ ἐσκότωνε κανεὶς καμμιὰ δωδεκαριά. Οἱ ἄποικοι ἀρχισαν νὰ τὰ κτυποῦν μὲ τὸ βέλη τους. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μετριώτερα· ἡ σαΐτιὲς ὅμως, ἀθόρυβες, δὲν ἐτρόμαζαν τὰ πουλιά, ποῦ ἡ τουφεκιὲς θὰ τὰ ἐσκόρπιζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, 'ς ὅλο τὸ βάλτο. Οἱ κυνηγοί μας λοιπὸν εὐχαριστήθηκαν αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ δέκα ἀγριόπαπιες ποῦ ἐσκότωσαν, ἄσπρες, μὲ κανονλὶ λαιμό, μὲ πράσινο κεφάλι, μὲ μαῦρα, ἄσπρα καὶ κόκκινα φτερούγια καὶ μὲ πλατεῖες μύτες, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν «ταδόρνων», ὅπως εἶπε ὁ Χάρμπερτ. Ὁ Τὸπ ἐβοήθησε πολὺ 'ς αὐτὸ τὸ κυνῆγι κ' ὁ βάλτος ἐβαπτίσθη μὲ τὄνομα τῶν κυριωτέρων του πουλιῶν.

Στὴς πέντε τὸ βράδυ, ὁ Κύρος Σμίθ κ' οἱ σύντροφοί του ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸν Βάλτο τῶν Ταδόρνων καὶ ξαναπέρασαν τὴν Εὐχαριστία ἀπὸ τὸ γεφύρι τῶν πάγων. Στὴς ὀκτώ, ἦταν ὅλοι στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Παγίδες.—Ἀλεκοῦδες.—Ἀγριόχοιροι.—Κυνοθήκελλα.—Τὰ μεγαλήτερα ψύχη τοῦ χειμῶνος.—Τὸ μυστηριῶδες πηγάδι.—Σχέδιας ἐξερευνήσεως.—Τὸ μολυβένιο σφαιρίδιο.

Τὰ δυνατὰ αὐτὰ κρύα ἐβάσταξαν ὡς τὴς 15 Αὐγούστου, χωρὶς ὁπωσδήποτε νὰ ὑπερβοῦν τὸν βαθμὸ ποῦ ἐσημειώσαμε. Ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἥσυχη, ἡ χαμηλὴ αὐτὴ θερμοκρασία ὑπεφέρετο. Ὅταν ὅμως ἐφυσοῦσε ἀέρας, οἱ ἄποικοι, ἐλαφρὰ σχετικῶς ντυμένοι, ἐκρύωναν πολύ. Ὁ Πέγκροφ ἐλυπεῖτο ποῦ ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν ἐφιλοξενοῦσε ἀρκοῦδες ἀντὶ τῶν ἀλεπούδων ἐκείνων καὶ τῶν φωκῶν, ποῦ τὰ δέρματά τους δὲν ἔκαναν μεγάλα πράγματα.

— Ἡ ἀρκοῦδες, ἔλεγε, εἶνε πάντα καλοντυμένες καὶ δὲν θὰ γύρευα καλλίτερα, παρὰ νὰ μοῦ δανείσουν γιὰ τὸν χειμῶνα τὴ ζεστὴ κάποτα ποῦ φοροῦν.

— Μὰ ἴσως ἡ ἀρκοῦδες δὲν θὰ ἤθελαν νὰ μᾶς δανείσουν τὴς κάποτες τους, ἀπαντοῦσε ὁ Νάβ.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ τοὺς τὴς παίρναμε μὲ τὸ στανιό!..

Ἀλλὰ τέτοια θηρία, πραγματικῶς, δὲν ὑπῆρχαν στὸ νησὶ ἡ τουλάχιστο δὲν εἶχαν φανῆ ὡς τώρα.

Ὁπωσδήποτε, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Σπίλετ ἔστηναν διάφορες παγίδες στὸ ὁροπέδιο τῆς Τερψιθέας καὶ στὸ δάσος. Ἡ παγίδες αὐτὲς ἦταν ἁπλούστατες: ἔσκαβαν ἕνα λάκκο βαθὺ καὶ τὸν ἐσκέπαζαν ἀπὸ πάνω μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ χόρτα. Μέσα ἔβαζαν ἕνα δόλωμα, γιὰ νὰ τραβᾷ μὲ τὴ μυρωδιά τοὺ τὰ ζῶα. Τίποτε ἄλλο. Μόνο ποῦ δὲν τὴς ἔκαναν ὅπου τύχαινε, ἀλλὰ στὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου ἤχνη πολυαριθμότερα μαρτυροῦσαν τὸ συχνὸ πέρασμα τετραπόδων. Τὴς ἐπεσκέπτοντο δυὸ-τρεῖς

φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ τὴς πρώτες ἡμέρες δὲν ἐπιάσθηκαν παρὰ μερικὲς ἀπὸ τὴς ἀλεκοῦδες ἐκεῖνες, ποῦ εἶχαν ἤδη στὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας.

—Μὰ μόνο ἀλεκοῦδες ἔχει αὐτὸς ὁ τόπος; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ τὴν τρίτη φορὰ ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λάκκο ἕνα τέτοιο ζῶο. Τί διάβολο! Οὔτε τρώγονται, οὔτε μεγάλη γούνα ἔχουν. Δὲν κάνουν γιὰ τίποτα!

— Ὄχι δά! εἶπε ὁ Σπίλετ, κάνουν γιὰ κάτι τί.

— Δηλαδή;

— Γιὰ δόλωμα!

Ὁ ρεπόρτερ εἶχε δίκηο. Κ' ἡ παγίδες δολώθηκαν μὲ τὰ πτώματα αὐτῶν τῶν ἀλεκοῦδων.

Ὁ ναύτης εἶχε στήσῃ καὶ δίκτυα καὶ ξόβεργα. Αὐτὰ ἔδιναν καλλίτερ' ἀποτελέσματα ἀπὸ τοὺς λάκκους. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ πιασθῇ ἕνα κουνέλι. Ἔτσι, τὴς περισσότερες φορές, ἔτρωγαν κουνέλια.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΙΛΗ μας Ἑλληνὶ κὴ Αἴγλη — ἕνα κορίτσι ποῦ σκέπτεται πολὺ καὶ γράφει καλά, καὶ ποῦ ἔχω τὴν ἰδέα πῶς κάτι θὰ γίνῃ μιὰ 'μέρα, ἂν... δὲν ἀπορροφηθῇ τέλεια ἀπὸ τὴς σκέψεις της,—ἐδημοσίευσε στὴν προτελευταία Σελίδα Συνεργασίας ἕνα διηγηματάκι παιδικό, ποῦ μὲ τὸ δίκηο της ἡ Διάπλαση τὸ ὠνόμασε ἀριστουργηματάκι. Ἀλήθεια, ὁ τίτλος του «Παραβολὴ» δὲν λέει τίποτα. Αὐτὸ τὸ ἴδιο ὅμως λέει πολλά. Ἡ ἀπορίες τοῦ μικροῦ ἐκείνου κοριτσιοῦ εἶνε ἀπορίες ποῦ γεννιοῦνται συχνὰ καὶ σὲ μεγαλήτερους γιὰ τὴ χρησιμότητα πολλῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου. Ὅταν, ἐννοεῖται, ξεκινᾷ κανένας ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα ἔγειναν πρὸς ἀποκλειστικὴ χρῆσι καὶ ὠφέλεια τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλα ἀνεξαιρέτως: ἀπὸ τὸν Γαλαξία ὡς τὸν ἀερόλιθο ποῦ πέφτει στὴ Γῆ κι' ἀπὸ τὸν Ἥλιο, ὡς τὸ σκουλῆκι. Γιατὶ ἔγειναν ἡ γάτες; ρωτᾷ τὸ κοριτσάκι. Γιὰ νὰ τρῶν τὰ ποντίκια ποῦ βλάπτουν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ γιατὶ ἔγειναν τὰ ποντίκια, τὰ βλαβερά; Γιὰ νὰ τρέφουν τὴς γάτες, ποῦ δὲν ἔχουν ὅλες κυράδες νὰ τὴς ἀγαποῦν καὶ νὰ τοὺς δίνουν φωμάκι καὶ γάλα. Καὶ τὸ κοριτσάκι, μὲ τὸ δίκηο του, συλλογίζεται: Δὲν ἔκανε νὰ μὴν ὑπάρχουν οὔτε ποντίκια, οὔτε γάτες,καὶ πάλι νἄνε τὸ ἴδιο;

Κάποιος μοῦ εἶπε:

— Πῶς; ἡ κυρία Ἑλληνικὴ Αἴγλη θέλει νὰ διορθώσῃ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ;

Καθόλου! Θέλει ἁπλῶς νὰ διορθώσῃ τὰ μυαλὰ μερικῶν ἀνθρώπων. Γιατί, καθὼς σᾶς εἶπε κ' ἡ Διάπλασις στὴν κριτική της, ἡ ἀρχὴ ὅτι ὅλα ἔγειναν γιὰ τὸν ἄνθρωπο,—ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔποψι,—δὲν εἶνε σωστή. Εἶνε μιὰ ἀνοησία, ἕνας ἐγωϊσμός, καὶ τίποτα περισσότερο. Ὅλα τὰ πράγματα ἔγειναν γιατὶ ἔπρεπε νὰ γίνουν, γιατὶ ἔτσι ἤθελε ὁ Θεός. Ἂν μερικὰ ἀπ' αὐτά,—ὄχι ὅλα, μερικά,—τὰ χρησιμοποιῇ κι' ὁ ἄνθρωπος, εἴτε γιὰ νὰ τρέφεται, εἴτε γιὰ νὰ στεγάζεται, εἴτε γιὰ νὰ ντύνεται, εἴτε γιὰ νὰ γιατρεύεται, εἴτε γιὰ νὰ τέρπεται, ἀλλὰ τὸ ἴδιο δὲν κάνει, καὶ μὲ τὸ ἴδιο δικαίωμα, καὶ κάθε ζῶο, καὶ κάθε φυτό, καὶ κάθε ζωντανὸ πλάσμα; Καὶ πρῶτα· πρῶτα, ὅπως τὸ διατυπώνει ὁ Δαρβῖνος, «τὰ εἴδη τρέφονται τὸ ἓν ἀπὸ τἄλλο». Ὁ ἄνθρωπος τρώει τὸν ἀγριόχοιρο, ὁ ἀγριόχοιρος τρώει τὸ κουνέλι—καὶ τὸν ἄνθρωπο καμμιὰ φορά,—ἡ γάτα τρώει τὸν ποντικό, ὁ κοντικὸς τρώει τὸ στάρι καί, ὅπως λέει ὁ λαός, τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό.

Φαντασθῆτε τώρα ἕνα λεοντάρι ποῦ θὰ ἐσκέπτετο: «Ὅλα τὰ τετράποδα κι' ὅλα τὰ δίποδα, μαζὶ κι' ὁ ἄνθρωπος, ἔγειναν γιὰ νὰ χορταίνω ἐγώ. Ὁ ἀέρας, γιὰ νἀναπνέω· ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ βλέπω τὴν ἡμέρα· τὸ φεγγάρι, γιὰ νὰ βλέπω τὴ νύχτα· τὰ ποτάμια κ' ἡ βροχὴ ποῦ τὰ τρέφει, γιὰ νὰ ξεδιψῶ· τὸ δάσος γιὰ νὰ κάνω τὸν περίπατό μου· ἡ σπηλιὰ γιὰ νὰ φωλιάζω...» Δὲν θὰ σᾶς φαίνουνταν πολὺ ἀνόητο τὸ λεοντάρι αὐτό; Μὰ ἔτσι μοῦ φαίνουνται κ' οἱ ἄνθρωποι ποῦ σκέπτονται ὅτι ὅλα ἔγειναν γι' ἀγάπη τους κι' ὅτι ὡς κ' ἡ μύτη ἀκόμα ἔπρεπε νἀποκτήσῃ μ' ἐξόγκωμα, γιὰ νὰ κρατῇ τὰ ματογυάλια! Τί διαφορὰ δηλαδὴ ὑπάρχει μεταξὺ λεοντάριοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὡς πρὸς αὐτό; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος, σὰν πιὸ ἐξυπνος, πιὸ πονηρὸς καὶ φυσικὰ πιὸ δυνατός, χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του κάπως περισσότερα πράγματα ἀπὸ τὸ λεοντάρι, πολλὲς φορὲς κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο, ποῦ τὸ σκοτώνει γιὰ τὸ δέρμα του ἢ τὸ πιάνει καὶ τὸ βάζει 'ς ἕνα κλουβί, γιὰ τὴν περιέργεια καὶ τὴν εὐχαρίστησί του. Ἀλλὰ ὅπως τὸ λεοντάρι δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅ,τι ὅσα χρησιμοποιεῖ ἔγειναν ἀποκλειστικῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῇ κι' ὁ ἄνθρωπος, καὶ κανένα ἄλλο ἔμψυχο πλάσμα. Κι' ἅμα ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ λέῃ αὐτό, τότε βέβαια δὲν ἀπορεῖ πῶς ὑπάρχουν καὶ πράγματα στὸν κόσμο, ποῦ ὄχι μόνο δὲν τοῦ χρησιμεύουν, ἀλλὰ ἀπεναντίας καὶ τὸν βλάπτουν. Ἔ, δὲν ἔγειναν γιὰ τὸν ἄνθρωπο, οὔτε αὐτά, οὔτε κἀν κ' ἐκεῖνα ποῦ χρησιμοποιεῖ, ἐτελείωσε! Ἀλλὰ ὅλα ἔγειναν γιὰ ὅλα. Καὶ καθένα στὸν κόσμο μεταχειρίζεται ὅ,τι μπορεῖ καὶ ὅ,τι χρειάζεται.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, θὰ ρωτήσετε, δὲν εἶνε τίποτα ἐξαιρετικὸ στὴ δημιουργία; Δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ σκουλῆκι, ἀπὸ τὸ μανιτάρι, ἀπὸ τὸ χόρτο, ἀφοῦ κατὰ βάθος τὸ ἴδιο κάνουν κι' αὐτά; Ὄχι, ἀγαπητοί μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε πάντα ἡ κορωνὶς τῆς δημιουργίας, τὸ τελειότερο τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ. Ἂν δὲν ἔγειναν ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ πράγματα γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιῇ, μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ κανείς, ὅτι ὅλα ἔγειναν γιὰ νὰ ἔλθῃ στὸν κόσμο ὁ ἄνθρωπος. Καθὼς ξέρετε, πρῶτα ἔγεινε ὁ ἥλιος, ἔπειτα ἡ γῆ, ἔπειτα τὰ φυτὰ τῆς γῆς, ἔπειτα τὰ ζῶα ὅλα, καὶ τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπο, ἀκολούθησε ἕνα δρόμο μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους ἐλιγμούς. Μιὰ ὁλόκληρη ἐξέλιξι ποῦ ἐτελείωσε στὸν ἄνθρωπο, μολονότι κι' αὐτὸς ἀκόμα ἐξελίσσεται. Τὸ φυτό, τὸ ζωόφυτο, τὸ ἔντομο, τὸ ψάρι, τὸ πουλί, τὸ μαστοφόρο, ὑπῆρξαν τόσοι σταθμοὶ 'ς αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν εἰδῶν τοῦ φυτικοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, καὶ τὰ χρήσιμα καὶ τὰ περιττά, καὶ τὰ βλαβερὰ ἀκόμη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἔπρεπε νὰ προηγηθοῦν, γιὰ νὰ φανῇ Αὐτός, ὁ Βασιλεύς, τὸ Λογικὸν Πλάσμα, ποῦ ἔφθασε ὡς τὴν ἀναγνώρισι καὶ τὴ λατρεία τοῦ Δημιουργοῦ του.

Θὰ πῆτε πάλι; Καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἄστρων, τῶν ἡλίων, τῶν πλανητῶν, τῶν δορυφόρων; Τί; μόνη ἡ μικρὴ αὐτὴ Γῆ, κόκκος ἄμμου μέσα στὸ Ἄπειρο τοὐρανοῦ, ἐστάθηκε τὸ προνομιοῦχο ἄστρο, ποῦ τὸ διάλεξε ὁ Θεὸς γιὰ κατοικία τοῦ τελειοτέρου του πλάσματος; Δὲν ἔχω τόπο τὰ σᾶς ἀναπτύζω κι' αὐτὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε, μὲ λίγα λόγια, ὅτι ἡ ἰδέα πῶς ὑπάρχουν πλανῆτες τελειότεροι ἀπὸ τὸν δικό μας, μὲ πλάσματα ἀνώτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς Γῆς, εἶνε μιὰ ἰδέα παλιά, ποῦ τὴν παράτησε σχεδὸν ἡ Ἐπιστήμη. Ἡ τελευταῖες παρατηρήσεις της, τὰ τελευταῖα της συμπεράσματα εἶνε, ὅτι οὔτε στὸν Ἄρη, τὸν ξάλδεφό μας, οὔτε στὴν Ἀφροδίτη, οὔτε πουθενὰ δὲν ὑπάρχουν «ἄνθρωποι». Ἡ Γῆ φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ προνομιοῦχο ἄστρο. Τίποτα λοιπὸν δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ φρονοῦμε, ὅτι τὸ Σύμπαν ἔγεινε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ 'μᾶς τοὺς ἀνθρώπους.Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι κ' ἡ γάτα ἔγεινε γιὰ νὰ τρῶῃ τὰ ποντίκια, ποῦ μᾶς τρῶνε τὰ ροῦχά μας, τὰ φαγιά μας καὶ τὰ βιβλία μας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ μὲ τὴν παιδική του ἀπλότητα, ὁ Ἀντωνάκης εἶπε:

— Συχώρεσέ με... Ἐκεῖνα τἀναθεματισμένα φράγκα μὲ παραζάλισαν... Ἄμα εἶνε κανένας πλούσιος, θέλει νὰ γίνῃ πλουσιώτερος... Νά, πάρ' τὰ φράγκα σου, Πετράκη!

— Ὄχι· ὅ,τι σοῦδωσα μιὰ φορὰ μὲ τὴν καρδιά μου, δὲν τὸ παίρνω πίσω. Αὐτὰ κράτησ' τα· ἄλλα νὰ μὴ μοῦ γυρέψῃς. Ἔλα, φτάνει πιά... Ὡραῖα ἦταν τὰ φαγιά ποὺ μοῦφερες. Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου Ἀντωνάκη.

Ἔξαφνα, τὰ δυὸ παιδιὰ ἐτρόμαξαν. Μιὰ φωνὴ ἐφώναζε ἀπὸ πάνω, στὴ σκάλα:

— Ἐ! Ἀντώνη!.. Τί ἔπαθες καὶ μιλᾷς μονάχος σου; Ἔλα γρήγορα νὰ βοηθήσῃς, ποὺ θὰ σφουγγαρίσουμε τὸ κατάστρωμα!..

— Οὔ, ἡ μαμμά! Πάω! ἔκαμε ὁ Ἀντωνάκης. Καὶ μὲ γλύκα ἐπρόσθεσε.

— Κτληνύκτα, Πετράκη, καλὸ ὕπνο!

— Γειά σου, Ἀντωνάκη, εὐχαριστῶ!

Ὁ Πετράκης ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἡ καρδιά του, διψασμένη γιὰ τρυφερότητα, κτυποῦσε πιὸ δυνατά. Σηκώθηκε, ἀγκάλιασε τὸν μικρό του φίλο καὶ τοῦ φίλησε τὰ κόκκινα σὰν τὸ ροδάκινο μάγουλο.

— Μοῦκανες μιὰ πολὺ μεγάλη χάρι, τοῦ εἶπε· καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Εἶσαι ἀληθινὰ καλὸ παιδί!

Ὁ Ἀντωνάκης ἔτρεξε στὴ σκάλα. Κάτι ἀνεξήγητο, ἀγνώριστο, τοῦ ἄγγιξε τὴν καρδιά κ' ἔβαζε μπροστὰ στὰ μάτια του σὰν ἕνα πέπλο. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐκεῖνο τὸ φιλὶ τὸν εἶχε κατακτήσῃ γιὰ πάντα.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Πετράκης ξαπλώθηκε ἀπάνω στὰ σακκιά. Ὑπάρχουν βέβαια στρώματα καὶ μαξιλάρια μαλακώτερα ἀπὸ ἕνα σακκὶ ἀλεύρι· ἀλλά, ὅταν εἶνε κανεὶς δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὁ ὕπνος τοῦ ἔρχεται εὔκολα. Ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Πετράκης, ἀποκοιμισμένος, ὠνειρεύουνταν ὅτι βρῆκε τὸν πατέρα του στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου, ἐπάνω στὰ συντρίμμια ἑνὸς κινέζικου βάζου καὶ ὅτι ἔφευγαν μαζί, γιὰ νὰ μὴ χωρισθοῦν πιὰ ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!

Ὁ μικρὸς λογιστής.

Ὁ Πετράκης κοιμήθηκε ὅλη νύκτα καὶ ξύπνησε τὰ χαράματα. Ἕνας κρότος ἀλυσίδων, σχοινιῶν συρομένων στὸ κατάστρωμα, συγχρόνως φωνές, προστάγματα, ἕνας ἀτέλειωτος τριγμὸς καὶ ἔπειτα τὸ παιδὶ αἰσθάνεται ὅτι μετατοπίζεται, φεύγει, μ' ἕνα κίνημα βραδὺ καὶ ρυθμικό.

Ἀνοίγει τὰ μάτια του, θυμᾶται τὰ συμβάντα τῆς χθὲς καὶ μὲ μεγάλη του χαρὰ ἐννοεῖ, ὅτι τὸ πλοῖο, ὅπου βρῆκε ἄσυλο, εἶχε ξεκινήσῃ γιὰ τὸ τρισπόθητο ταξεῖδι.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀντωνάκη δὲν φαίνουνταν κακοὶ ἄνθρωποι. Ἴσως στὴν ἀρχὴ θὰ θύμωναν λιγάκι, ἀλλὰ θὰ μαλάκωναν γρήγορα... Καὶ τίποτα δὲν θὰ ἐμπόδιζε τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσι, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐτυχία...

Ἄξαφνα, τὸ χαρούμενο καὶ ροδοκόκκινο προσωπάκι τοῦ Ἀντώνη παρουσιάσθηκε.

— Κοιμήθηκες καλά;

— Θαυμάσια!

— Τώρα πρέπει νὰ βγῆς ἀπὸ δῶ - μέσα...

— Ναί, ἀλλὰ πῶς;

— Ὁ Ἀντώνης σήκωσε τὸ λινό του κασκέττο κ' ἔξυσε τὸ κεφάλι του, ὅπως ἔκανε πάντα ὅταν βρίσκουνταν σὲ ἀμηχανία.

Ἔπειτα ἀνήγγειλε:

— Ὁ πατρικός μου πατέρας (ἦταν ἐν ἀπὸ τἀστεῖά του αὐτὴ ἡ ἔκφρασι,) κάνει ὁλόενα τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ φορτώματος· δὲν τὰ καταφέρνει ὅμως καὶ εἶνε πῦρ καὶ μανία!

Καὶ ὁ Ἀντωνάκης ἐπρόσθεσε φιλοσοφικά:

— Μὰ μὲ τὴς φωνὲς θὰ βγοῦν σωστὰ ἡ προσθέσεις;

Ἄξαφνα, τοῦ Πετράκη τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα.

— Εἶμαι δυνατὸς ἐγὼ στὴν ἀριθμητική, εἶπε. Μήπως θέλει ὁ πατέρας σου νὰ τὸν βοηθήσω;..

— Μπράβο!.. ἐφώναξε ὁ Ἀντώνης. Πᾶμε ἀπάνω!

— Μὰ εἰδοποίησέ τον πρῶτα.

— Ἐ! μπαμπᾶ!.. Ἔλα ἐδῶ, κάτι νὰ ἰδῆς!..

Τότε παρουσιάσθηκε στὸ ἀμπάρι ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ τὸ πρόσωπό του, στρογγυλὸ καὶ κόκκινο, ἦταν ἀπαράλλακτο μὲ τοῦ Ἀντωνάκη.

— Τί τρέχει πάλι; ρώτησε.

— Μὴ θυμώσῃς, μπαμπᾶ... Σοῦ φέρνω ἕνα ἐπιβάτη, ἕνα λογιστή, ποὺ θὰ σοῦ κάνῃ τὴς προσθέσεις σου καὶ τὴς ἀφαιρέσεις σου.

Ὁ Πετράκης ἐπλησίαζε, ἀλευρωμένος σὰν μαρίδα γιὰ τηγάνισμα, μ' ἕνα χαμόγελο «κατὰ παραγγελία» στ' ὡραῖό του προσωπάκι, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του φοβισμένος, ἀνήσυχος...

— Τρελλάθηκες, Ἀντώνη; εἶπε ὁ πατέρας. Τί ἄσχημα ἀστεῖα εἶν' αὐτά;

— Ἀχ, κύριε! ἐφώναξε ὁ Πετράκης, μὴ μαλώνετε τὸν Ἀντωνάκη! Ἐγὼ τὰ φταίω ὅλα... Τὸν παρακάλεσα νὰ μὲ πάρῃ στὸ πλοῖό σας, μά τὸν παρεκάλεσα τόσο πολύ, ὥστε τὸν ἔκαμα νὰ δεχθῆ... Πρέπει; πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ πάω στὸ Παρίσι, νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ πληρώσω ναῦλο... Συχωρέστε με!... Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω στὸ παραμικρό... Ἀχ, ἂν ὁ Ἀντωνάκης ἦταν στὰ ξένα, δὲν θὰ θέλατε καὶ σεῖς νὰ πέσῃ σὲ καλοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ σᾶς τὸν φέρουν πίσω;..

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

—«Ἐγώ... δὲν κατοικῶ πουθενά!» (Σελ. 225, στ. 6'.)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΔΑΧΤΥΛΑ

«— Δάχτυλο εἶμαι τὸ μεγάλο
Σὰν ἐμένα δὲν εἶν' ἄλλο!
«— Εἶμαι ὁ Δείχτης! ὅλα δείχνω
Καὶ μὲ λὲν ἀκόμη... Λύχνο!»
«— Μά, δὲ βλέπετε, στὴ μέση,
Ποιά μου δίνει ὁ Πλάστης θέση;»
«— Κι' ὅμως! ποιὸ φορεῖ διαμάντια,
Περουζέδες καὶ μπριγιάντια;»
«— Λάθος κάνετε, θαρρῶ...
Τόσο ἐγὼ κομψὸ φορῶ
Δαχτυλίδι, κι' ἔχω αὐτὴ
Τὴν τιμὴ... νὰ συχνομπαίνω
Στῆς κυρᾶ - Καλῆς τὸ αὐτὶ
Μὲ γυχάκι σμιλεμένο...»
«— Κι' ὅμως ἔτσι τσιντωμένα...
Φασκελόνετε κι' ἐμένα!
Λέει ἡ Κυρά τους, τὸ φῶς σβύνει
Καὶ... στὴ φούχτα της τὰ κλείνει!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΜΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΤΩΝ

Εἶνε γνωστόν, ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ κοριτσάκια τρελλαίνονται νὰ παίζουν «τὴς κυρίες» καί, μὲ κάποια ὑπερβολή, νὰ μιμοῦνται τὰ φερσίματα καὶ τὰ λόγια τῶν μεγάλων. Νὰ τυλίγωνται μ' ἕνα σάλι, ποὺ τοὺς ἔρχεται ὡς τὰ τακούνια, νὰ φοροῦν τὸ φουστάνι τῆς μαμμᾶς, νὰ σηκώνουν τὴ μύτη, νὰ ζαρώνουν τὰ φρύδια, νὰ τοξεύουν βλέμματα περιφρονητικά, νὰ

κάνουν ἀπαράλλακτα τὴν ὁμιλία τῆς τάδε ἀριστοκράτισσας· καὶ πάλι νὰ βάζουν τὰ χέρια στὴ μέση, κατὰ τὸν χυδαῖο τρόπο τῆς πλύστρας, καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴς ὀξύφωνες βρισιές της, —'ς ὅλ' αὐτὰ ἔχουν μεγάλη εἰδικότητα καὶ βρίσκουν μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τὰ κάνουν μονάχα τους, μεταξύ τους. Πῆτέ τους ἔξαφνα νὰ τὰ κάνουν καὶ μπροστὰ σὲ κόσμο, μπροστὰ σ' ἓν ἀκροατήριο, ἔστω καὶ ἀπὸ τοὺς ἱπὸ στενοὺς φίλους τοῦ σπιτιοῦ, καὶ θὰ ἴδητε ἀμέσως νὰ δειλιάσουν, νὰ κοκκινίσουν, νὰ σκεπάσουν τὸ πρόσωπάκι μὲ τὰ χέρια, νὰ χάσουν τελοσπάντων ὅλη τους τὴν ἀσυνείδητη ὑποκριτικὴ τέχνη.

Ἰδοὺ γιατὶ πρέπει νὰναγνωρίσουμε κάποια ἀξία στὴ μικρὴ μὶς Κλαίντυ Τζόνστον, ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάσω σήμερα. Ἡ μὶς Κλαίντυ Τζόνστον εἶνε ἀπὸ τώρα μιὰ καλὴ ἠθοποιός, καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἀκόμη τεσσάρων ἐτῶν. Ἀλλὰ ἡσυχάστε! οἱ μεγάλοι μονόλογοι τῆς εἶνε ἄγνωστοι· δὲν ἀπαγγέλλει οὔτε στίχους, οὔτε πεζὰ καὶ δὲν κάνει μεγάλο κόπο γιὰ νὰποστηθίσῃ τὰ λόγια τοῦ ρόλου της, ἀφοῦ δὲν παίζει... παρὰ μόνο στὴν κινηματογράφο. Μὲ πόση ὅμως ἱκανότητα, μὲ πόση τέχνη, μπορῶ νὰ πῶ, κάνει ὅλα της τὰ σκηνικά! Μόνο μ' ἕνα ζάρωμα τῶν φρυδιῶν, μόνο μ' ἕνα σούφρωμα τοῦ στόματος, μόνο μ' ἕνα κίνημα τῶν μικρῶν της χεριῶν, μπορεῖ νὰποδίδῃ στὴν ἐντέλεια κάθε συναίσθημα, κάθε ψυχικὴ κατάστασι τοῦ μικροῦ προσώπου ποὺ ἔνσαρκώνει.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ μικρὴ Κλαίντυ στάθηκε πολὺ τυχερή. Κόρη ἑνὸς διευθυντοῦ κινηματογραφικῆς Ἑταιρείας, γεννήθηκε τρόπον τινὰ μέσα στὸ περίεργο ἐκεῖνο θεατρικὸ περιβάλλον, ὅπου κινοῦνται οἱ διάφοροι «μίμοι», τῶν ὁποίων τοὺς κωμικοὺς ἢ συγκινητικοὺς μορφασμοὺς θαυμάζομε κατόπιν ἐπάνω στὴ λευκὴ ὀθόνη τοῦ Κινηματογράφου. Θὰ ξέρετε βέβαια, ἐπάνω - κάτω, πῶς κινηματογραφεῖται ἕνα δράμα ἢ μιὰ κωμῳδία. Μιὰ εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ παίρνει γρήγορα - γρήγορα ἀλλεπάλληλα καὶ πολυάριθμα κ λ ι σ έ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος ποὺ κινεῖται. Τὰ κ λ ι σ έ αὐτά, προβαλλόμενα μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, ἐπάνω 'ς ἕνα ἄσπρο πανί, δείχνουν τὴν κίνησι φυσικώτατα καὶ παρουσιάζουν τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα σὰ ζωντανά. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου, καὶ ἂν δὲν μιλοῦν, νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερα ἐκφραστικὰ κινήματα καὶ ζωηροὺς μορφασμούς.

Αὐτὴ εἶνε ἴσα - ἴσα καὶ ἡ τέχνη, τὸ τάλαντο τῆς μικρούλας μὶς Τζόνστον, ποὺ τὸ βρῆκε, καθὼς εἴπαμε, στὴν κούνια της. Γι' αὐτήν, ἡ πεῖνα ἐκφράζεται ὅταν γουρλώνῃ κανεὶς τὰ μάτια του, μπροστὰ 'ς ἕνα φαγητὸ ἢ 'ς ἕνα γλύκισμα, ὅταν τεντώνῃ τὸ λαιμό του, ἀνοίγῃ τὸ στόμα του καὶ τρίβῃ μὲ τὸ χέρι τὴν κοιλιά του. Ὁ θυμὸς πάλι εἶνε νὰ σταυρώνῃ τὰ χέρια, νὰ ζαρώνῃ τὰ φρύδια

καὶ νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι ἀπειλητικά. Εἶδε τόσες φορὲς νὰ κάνουν ἔτσι οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ πατέρα της, μπροστὰ στὴ φωτογραφικὴ του μηχανή, ὥστε τοὺς μιμήθηκε στὴν ἐντέλεια χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ἡ κλίσις τῆς Κλαίντυ φανερώθηκε μὲ πολὺ ἀστεῖο τρόπο. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι εἶνε πολὺ λαίμαργο κοριτσάκι καί, ὅπως τὰ περισσότερα παιδιά, τρελλαίνεται γιὰ γλυκίσματα. Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῷ ὁ πατέρας της εἰργάζετο στὸ γραφεῖό του, εἶδε ἀντίκρυ του, στὸν καθρέπτη τοῦ τζακιοῦ, τὴν κόρη του ἀνεβασμένη σὲ μιὰ καρέκλα, στὴν τραπεζαρία, κοντὰ στὸ τραπέζι, ὅπου ἡ ὑπηρέτρια

εἶχε ἀφήσῃ ἕνα βάζο μὲ γλυκό. Στὴν ἀρχή, ἡ Κλαίντυ κύτταξε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὴν ἔβλεπε κανένας. Ἔβαλε μάλιστα καὶ τὸ χεράκι της στὰ μάτια, σὰν ἀ μ π α ζ ο ύ ρ, γιὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸν ὁρίζοντα. Καὶ ἀφοῦ ἡσύχασε ὅτι ἦταν ὁλομόναχη, ἔχωσε τὸ δάκτυλό της στὸ βάζο καὶ τῶβαλε στὸ στόμα της. Ἔπειτα ἔτριψε τὰ χέρια της ἀπὸ χαρὰ καὶ γουρλωσε τὰ ματάκια της. Τέλος, ἐνῷ μὲ τἀριστερὸ χέρι ἔτριβε τὴν κοιλιά της, ἔχωσε καὶ τὰ πέντε δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ της στὸ βάζο, καὶ τὰ ἔγλειψε ἕνα - ἕνα, ἐκφράζουσα ὁλοένα μὲ χίλιους μορφασμοὺς τὴν πιὸ ζωηρὴ εὐχαρίστησι.

Ὁ μπαμπᾶς, μισσσηκωμένος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, παρηκολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ μ' ἕνα αἴσθημα, ποὺ ἀπὸ τὴ δυσαρέσκεια πέρασε γρήγορα στὸν θαυμασμό. Ἀποφασισμένος στὴν ἀρχὴ νὰ τιμωρήσῃ τὴν Κλαίντυ, ἐπροτίμησε ὕστερα νὰ τὴν μεταφέρῃ, αὐτὴ καὶ τὸ βάζο της, στὴν αὐλή, ὅπου ἦταν στημένη ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ νὰ τὴν διατάξῃ νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκεῖ ὅ,τι εἶχε κάμῃ πρὸ ὀλίγου στὴν τραπεζαρία. Ἡ μικρούλα, ποὺ ἐπερίμενε πολὺ χειρότερη τιμωρία, τὸ ἔκαμε μὲ προθυμία.

Κ' ἡ μηχανὴ τὴν «πῆρε». Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ κ. Τζόνστον ἐπώλησε τὸ φίλμ,—δηλαδὴ τὴν ταινία, τὴν σειρὰ τῶν φωτογραφιῶν ποῦ ἀνακαρτιστοῦσαν τὴ σκηνὴ ἐκείνη, —ς' ἕνα μεγάλο Πρακτορεῖο κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Κ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ «μικρὴ Κλαίντυ καὶ τὸ γλυκό» ἐχειροκροτεῖτο ς' ὅλα τὰ κινηματοθέατρα τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ λαιμαργία τῆς μίς Τζόνστον ἔκαμε τὸν πατέρα της νὰ κερδίση δυὸ χιλιάδες φράγκα. Κ' ἀφοῦ ἀγόρασε πολλὰ γλυκίσματα γιὰ τὴν κόρη του, ὁ ἐπιχειρηματίας ἐσκέφθηκε, ὅτι μποροῦσε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ πρώτιμο τάλαντο. Ἔσχεδίασε λοιπὸν πολλὲς κωμῳδίτσες, ὅπου ἡ Κλαίντυ ἔπαιζε τὸν πρῶτο ρόλο: «Ἡ Κλαίντυ κ' ἡ κούκλα της», «Ἡ Κλαίντυ κ' ἡ γάτα της», «Ἡ Κλαίντυ καὶ τὸ πουλάκι της» κτλ. Τὸ κοριτσάκι ἔβαλε 'ς αὐτὲς τόση «τέχνη» ἔκαμε τόσο ἀστεῖους ἢ συγκινητικοὺς μορφασμούς, ὥστε εἶχαν τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τότε οἱ διάφοροι δραματικοὶ συγγραφεῖς, ποῦ ἔγραφαν γιὰ τὸν κινηματογράφο τοῦ κ. Τζόνστον ἱστορικὰ δράματα θεαματικὰ ἢ ἀστυνομικὰ μὲ φανταστικὲς περιπέτειες ντετέκτιβ καὶ λωποδυτῶν, ἔγραψαν γιὰ τὴν Κλαίντυ μικρὲς ὡραῖες καμωδίες, ὅπου ἡ ἀνήλικη ἠθοποιὸς μπόρεσε ν' ἀποκαλύψη ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ ταλάντου της. Σήμερα, στὶς θύρες ὅλων σχεδὸν τῶν ἀγγλικῶν Κινηματοθεάτρων, διαβάζει κανεὶς μὲ μεγάλα γράμματα σὲ πλατεῖες ταινίες ἀπὸ πανί:

Ἡ Μὶς Κλαίντυ Τζόνστον
(Τεσσάρων ἐτῶν)
εἰς ὅλον της τὸ δραματολόγιον

Καὶ τὸ δραματολόγιο αὐτὸ δὲν εἶνε μικρό. Σὲ περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ ἔργα ἔχει ποζάρη ἡ μικρὴ ἠθοποιὸς ἀφότου ἄρχισε τὸ στάδιό της!

Τὸ κωμικώτερο εἶνε ἡ ἔκπληξις τῆς μὶς Κλαίντυ, ὅταν πρωτοεῖδε «ἔργο της» στὴν ὀθόνη τοῦ Κινηματοθεάτρου. Ἔπαιζε σ' αὐτὸ μιὰ σκηνούλα μὲ τὸν πατέρα της καὶ μὲ τὴ μητέρα της, ποῦ παρουσιάζοντο μαζί της, μπαινόβγαιναν καὶ χειρονομοῦσαν. Καὶ ὅμως ἡ ἴδια ἡ Κλαίντυ ἦταν ἐκεῖ, στὴ μέση πάλι τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, καθισμένη μαζί τους 'ς ἕνα βελουδένιο καναπέ! Μὰ πόσες Κλαίντυ λοιπὸν ὑπῆρχαν, καὶ πόσοι μπαμπάδες καὶ μαμμάδες; Ἡ μικρούλα τὰ εἶχε χαμένα, δὲν καταλάβαινε πιὰ τίποτε.... Καὶ κύτταζε μιὰ στὴν ὀθόνη καὶ μιὰ στὴ μητέρα της, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ὅτι ὁ Κινηματογράφος δὲν εἶνε παρὰ μιὰ κινούμενη, ζωντανὴ εἰκόνα καὶ σήμερα, χωρὶς καμμιὰ ἔκπληξι, βλέπει τὸν ἑαυτό της στὰ Κινηματοθέατρα σὲ ἀναρίθμητες ἐμφανίσεις. Ἔμαθε δὲ τὴν ἐργασία της τόσο καλά, ὥστε ἅμα τῆς δείξη κανεὶς τὸ ρόλο της δυὸ - τρεῖς φορές, τὸν παίρνει καὶ τὸν παίζει ἔπειτα στὴν ἐντέλεια.

Καὶ δὲν εἶνε μόνο ἡ μιμητικότης της ποῦ κάνει ἐντύπωσι, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη της εὐπείθεια. Ὁ «σκηνοθέτης» εἶνε μαζί της κατευχαριστημένος. Τῆς λέγει νὰ γελάση; Ἡ Κλαίντυ ἀρχίζει τὰ γέλια μὲ τόση προθυμία, μὲ τόση ὄρεξι, ὥστε βλέπουν καὶ παθαίνουν ὕστερα γιὰ νὰ τὴ σταματήσουν. Τῆς λέει νὰ κλάψη; ἀμέσως κάνει τοὺς μορφασμοὺς τοῦ παιδιοῦ ποῦ κλαίει, μὲ τόση φυσικότητα, ὥστε χύνει δάκρυα ἀληθινὰ καὶ ἄφθονα.

Ἕνα ἔργο, ἐπιγραφόμενο «Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Πύργου», τῆς εἶχαν πῆ: «Ἐσὺ θὰ σταθῆς ἐδῶ καὶ δὲν θὰ κινηθῆς ἂν δὲν σοῦ ποῦμε.» Ἐξέχασαν ὅμως νὰ τῆς τὸ ποῦν, τὴ στιγμὴ ποῦ ἔπρεπε νὰ φύγη. Ὁ πύργος παίρνει φωτιά. Ταινίες δηλαδὴ ἀπὸ χαρτὶ κόκκινο καὶ κίτρινο, κινούμενες ἀπάνω καὶ κάτω ἀπὸ δυνατὸ ρεῦμα ἀέρος, ἀπομιμοῦνται τὶς φοβερὲς φλόγες· οἱ χάρτινοι τοῖχοι καταρρέουν· καπνὸς ἀπὸ βεγγαλικὰ πυκνώνεται 'ς ἕνα κόκκινο σύννεφο· ὅλοι φεύγουν τὴν καταστροφὴ καὶ μονο ἡ Κλαίντυ μένει στὴ θέσι της ἀκίνητη, ἡσυχώτατη, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα! Κι' ἀναγκάσθησαν νὰ κινηματογραφήσουν τὴν σκηνὴ ἐξ ἀρχῆς.

Ὅσο «μεγάλη» ἠθοποιὸς κι' ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ μικρούλα μὶς Κλαίντυ Τζόνστον, δὲν ἔπαυσε ὅμως—εὐτυχῶς!—νὰ εἶνε κ' ἕνα κοριτσάκι φαιδρό, ζωηρό, παιχνιδιάρικο. Ἐπειδή, χάρις 'ς αὐτή, ὁ πατέρας της ἐπέρδισε πολλὰ χρήματα, τὴν περασμένη Πρωτοχρονιὰ τῆς ἐχάρισε μιὰ θαυμασία κούκλα. Ἡ Κλαίντυ τὴν ὠνόμασε Μυρτὼ κι' αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν βγάζη νὰ παίζη στὸν Κινηματογράφο. Τὴν ἀγαπᾷ, τὴν ἔχει σὰν τὰ μάτια της, τὴν φυλάει στὸ σπίτι. Εἶνε ἡ «κόρη της», καθὼς λέει, καὶ τὴν κουνᾷ στὴν ἀγκαλιά της μὲ μεγάλη σοβαρότητα, χωρὶς μορφασμούς, χωρὶς γριμάτσες, ὅπως κ' ἡ ἀληθινὲς μαμμάδες κάνουν μὲ «τἀληθινά» παιδάκια τους...

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) **ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ**

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

[*Ἐκ τῶν τοῦ Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου. Ἴδε προηγ. φύλλον, σ. 240.*]

Ἡμεῖς οἱ νέοι ἔχομεν
τὴν λήθην καὶ τὸ μέλλον.
Οἱ γέροντες τὸ παρελθόν,
αὐτοὶ τὰς ἀναμνήσεις·
Βλέπει ἐμπρὸς ὁ ἥλιος
ὁ μόλις ἀνατέλλων
Καὶ στρέφει ὄπισθεν ὤχρὸν
Τὸ βλέμμα της ἡ δύσις.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΛΗΜΑΤΑΡΗΣ

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 241*)

Ὁ Γιαννάκης συλλογίζεται:

— Τί θὰ πειράξη τάχα ἂν δὲν πάγω ἀπόψε τὸ γράμμα τῆς Κυρὰ - Καλῆς; Γράμμα εἶνε, δὲν εἶνε τόσο βιαστικό, μπορεῖ νὰ περιμένη ὡς αὔριο τὸ πρωΐ.

Δὲ βλέπεις καὶ τί ὡραῖα ποῦ τὸν εὐχαρίστησαν ὡς τώρα; Ὁ ἕνας τὸν εἶπε κακόπαιδο, ὁ ἄλλος τὸν ἔβρισε μυξιάρικο. Κόπος χαμένος!

Ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Μ' αὐτὸς ὁ δισταγμός του δὲ βάσταξε περισσότερο ἀπὸ τὸ δευτερόλεπτο. Ξαναπῆρε τρεχάλα τὸ δρόμο γιὰ τὸ καλύβι τοῦ ξυλοκόπου. Στὸ δρόμο τραγουδοῦσε δυνατὰ γιὰ νὰ παίρνη θάρρος.

Ἡ γρηᾳ - Καλὴ πῆγε νὰ τὰ χάση σὰν τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυά.

— Μπᾶ, παιδάκι μου, χάθηκες τέτοια ὥρα στὸ λόγγο;!

— Ἡ γιαγιά μου μὲ στέλνει, Κυρὰ Καλή, νὰ σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ γυιό σου. Εἶνε καλὰ κεῖ - κάτω, λέγει μέσα.

Ἡ γρηᾳ - Καλὴ ἄρχισε νὰ τρέμη σὰν τὸ φύλλο.

— Ὠ! νἄχης τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου! Σ' εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου. Θὰ κοιμηθῶ ὕπνο ἀπόψε καὶ θὰ ἰδῶ ὠμορφα ὀνείρατα.

Καὶ τὸν φίλησε τρυφερά.

* * *

Κουλουριασμένος πάνω στὰ γόνατα τῆς γιαγιᾶς του ὁ Γιαννάκης, τῆς ἱστόριζε, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι, ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῆ. Δὲν ἔπαιξε τόπι, καὶ ὅμως ἔφτασε ἀργὰ καὶ τόνε βρίσανε. Ἡ γιαγιάκα του στερήθηκε τὸν καφὲ καὶ κεῖνος δὲν ἔφαγε φράουλες ποῦ διψοῦσε, γιὰ νὰ μὴν ἀργήση καὶ ὅμως τὸ μωρὸ τῆς κυρὰ - Λεῖμονιᾶς δὲν θὰ πιῆ γάλα.

Ἡ γιαγιά του τὸν ρώτησε:

—Λυπᾶται γιὰ τὸν κόπο σου, Γιαννάκη;

— Ὄχι, γιαγιάκα μου, γιατὶ ἀπόψε ἡ γρηᾳ - Καλὴ θὰ κοιμηθῆ ἥσυχα καὶ θὰ ἰδῆ ὠμορφα ὀνείρατα.

— Μὰ κι' ἂν ἡ γρηᾳ - Καλὴ σὲ δέχονταν κ' ἐκείνη τόσο ἄσχημα ὅπως οἱ ἄλλες, κι' ἂν ἔσκιζε τὸ γράμμα δίχως νὰ τὸ διαβάσῃ, τότες θὰ λυπόσουν ἐσύ τὸν κόπο σου;

Ὁ Γιαννάκης κοντοστάθηκε. Συλλογίσθηκε. Εἶδε τὰ μάτια τῆς γιαγιᾶς του νὰ λάμπουν τρυφερά. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ καὶ τῆς ψιθύρισε.

— Ὄχι, γιαγιάκα μου, δὲ θὰ λυπόμουνα. Θὰ μοῦ κακοφαινότανε λιγάκι, μὰ δὲ θὰ μετάνοιωνα ποτές. Γιατί, ὁ,τι ἔκαμα τὸ ἔκαμα γιατὶ ἔπρεπε καὶ γιὰ τὸ χατήρι τῆς γιαγιάκας μου.

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τοῦ André Lichtenberger)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μητέρα.—Γῶγο, μὲ δυὸ χαψιὲς ἑκατόμπες τὴν πάστα σου, σὰν ἕνας λαίμαργος, καὶ κυδωνιὲς νὰ ἀρρωστήσῃς. Πρέπει λοιπὸν νὰ σὲ τιμωρήσω! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ πᾷς νὰ παίξῃς.

Γῶγος.—Κι' ἂν φάγω τώρα, μαμμά, ἄλλη μιὰ πάστα, ἀλλὰ σιγὰ σιγά, θὰ μὲ ἀφίσης νὰ παίξω;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Ι. Παυλάκη

* * *

Ὁ ἐπισκέπτης.—Ὁ κύριος εἶνε ἐπάνω;

Ὁ ὑπηρέτης.—Ὄχι, ἐξῆλθε.

—Καὶ πότε θὰ εἶνε ἐδῶ;

— Μά, ὅταν ἐπιστρέψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάουστ

* * *

Μανιώδης δημοτικιστὴς πρὸς πτηνοπώλην:

— Τί φτηνὸ εἶνε αὐτό;

— Εἶνε πολὺ φτηνό. Μόνο δυὸ δραχμές.

— Μὰ δὲν σὲ ρωτάω ἂν εἶνε φτηνό, παρὰ τί φτηνὸ εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

* * *

— Ἐμπρός, Τάκη! Φέρε τὴ σούπα σου...

— Μὰ δὲν μπορῶ, μαμμά!...

— Μπορεῖ κανεὶς πάντα ἐκεῖνο ποῦ θέλει, κύριε!

— Τότε δὲν θέλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὐριον

		Α		
	ΚΑ	ΣΥ	Α	
ΚΗ	ΛΕΥ	ΚΙ	ΠΕΥ	ΚΗ
	Ι	ΚΗ	ΤΕ	
		Α		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται οὕτως, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε δένδρων.

β'.) **Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος

— Μαρίκα, Τοτό, Πίπη, θέλετε νὰ παίξουμε;

— Τί παιχνίδι;

— Αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα!

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

1. Pêle - Mêle

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς

Aspèr - al - liepu - el - aube - ptems.

2. Losange

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

* = Σύμφωνον.
* * * = Ὑγρὸν στοιχεῖον.
* * * * * = Ὅμως Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.
* * * = Ἄρχων λαοῦ.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὸ ἴδιο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 29ου φύλλου

α'.) Ὑποβρύχιος Ἄμυνα, Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.—β'.) Ἡ Σῦρος εἶνε πατρίς μου.—γ'.) Comme on sème, on recolte.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27ην Ἰουνίου 1917.

ΧΑΙΡΩ ποῦ ἔγεινες καλά, *Σπαθὶ* τοῦ *Διαδόχου*. Συνεμορφώθην μὲ τὰς παραγγελίας σου. Ἀλλὰ διατί μεταχειρίζεσαι τόσον εἰδῶν μελάνια; Τὸ ἕνα σου γράμμα ἀρχίζει μπλὲ καὶ τελειώνει κόκκινο, Ἂν μὲ ρωτήσῃς τώρα ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο χρώματα μελάνης προτιμῶ, θὰ σοῦ ἀπαντήσω: «ἐχάθηκε τὸ μωῦρο;» Ὅπως ἡ καμήλα, ποῦ ὅταν τὴ ρώτησαν τί προτιμᾷ, ἀνήφορο ἢ κατήφορο, ἀπήντησε: «ἐχάθηκε ὁ ἴσιος δρόμος;»

Λεοντόκαρδε Λεωνίδα, μὲ μεγάλην χαρὰν ἐδιάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Αἱ παραγγελίαι σου ἐξεπελέσθησαν. Αἱ εἰκασίαι σου περὶ τῆς «Μυστηριώδους Νήσου» εἶνε πιθαναί. Ἔχε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ, ἅμα ἀρχίσῃ τὸ Δεύτερον Μέρος τοῦ μυθιστορήματος, ποῦ ἐπιγράφεται «Ὁ Ἄγνωστος,», θὰ μαντεύσῃς ἀσφαλέστερα...

Τὸ ξεύρω, *Νεαρὲ Νεέκεπιβ*, ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν Κέρκυραν ὅλοι αἱ συνδρομηταί μου δὲν ἐθλέπατε τὴν ὥρα νὰ λυθῇ ὁ ἀποκλεισμὸς διὰ νὰ λάβετε τὰ φυλλάδιά μου. Φαντάζομαι τὴν χαρά σου, ἀφοῦ σ' ἔκαμε καὶ νὰ μοῦ γράψῃς γράμμα, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια ποῦ εἶναι συνδρομητής! Κ' ἡ δική μου χαρὰ γι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη κ' ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά.

«Εὐχαρίστως ἀνέγνωσα, ὅτι θὰ δημοσιεύσῃς τὴν Μυστηριώδη Νῆσον τοῦ Ἰουλίου Βίρν...» *Μπᾶ*; Τώρα ἐξύπνησε ἡ ἀγαπητή μου *Ἀγγελική Π. Τ. Ι.*; Ὄχι, καλέ! Τὸ γράμμα τῆς εἶνε ἀπὸ τὰς 16 Νοεμβρίου! Καὶ μὲ τὸν ἀποκλεισμόν, σήμερα ἔφθασε στὰ χέρια μου!...

Αὐτὸ ἔσα-ἔσα δείχνει ἡ Μυστηριώδης Νῆσος; *Γενναία Μελισσουργιότισσα*: τί εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος εἰς ἕνα ἐρημονήσι, ὅπου ἄλλος, ἀμαθής, θὰ ἀπέθυνησκε ἢ θὰ ζοῦσε σὰν κτῆνος. Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς ἐξαδέλφης σου. Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ κάμῃ τόσην ἐντύπωσιν τὸ ὅτι ἐνῶ σεῖς ἐκλείγατε περὶ τὸ φέρετρον, περνοῦσαν ἄλλοι ἀπέξω, ἀνύποπτοι βίβαια, μὲ τραγούδια. Τί λέγει κι' ὁ ποιητής; «Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος: κλαῖγε ὧδῶ καὶ παρεκεῖ γελοῦνε».

Ἂν ἡ ἰδική σου μετάφρασις, *Δημ. Σ. Μπερ.* εἶνε πράγματι ἡ ὡραιοτέρα, μὴν ἀμφιβάλης ὅτι αὐτὴ θὰ δραβευθῇ. Δὲν ἔχω καμμίαν ὑποχρέωσιν εἰς κανένα. Καὶ ἂν βλέπῃς μερικῶν κομμάτια νὰ δημοσιεύωνται συχνά, αὐτὸ δὲν προδίδει παρὰ τὴν ὑποχρέωσιν ποῦ ἔχω, αὐτὴν μάλιστα, τὴν ναγνωρίζω, — νὰ δημοσιεύω πάντοτε τὰ καλλίτερα, τὰ ὡραιότερα, χωρὶς νὰ μὲ μέλῃ ἂν αὐτὰ εἶνε συνήθως τῶν ἰδίων προσώπων καὶ ἂν ἄλλοι, ποῦ δὲν στέλλουν τόσον ὡραῖα, θὰ παραπονεθοῦν.

Ὁ κ. *Φαίδων*, *Μεγαλοπρεπὴ Βόσπορε*, ἔλαβε τὸ ὡραῖό σου γράμμα καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ πολύτιμον δῶρόν σου. Τὸ λέγω πολύτιμον, γιατὶ 'ς αὐτὰς τὰς περιστάσεις, ἔστω καὶ λίγα δράμια ζάχαρι, δὲν βρίσκονται πολὺ εὔκολα... Γι' αὐτὰ ποῦ τοῦ γράφεις, θὰ πεντήσῃ δημοσία. Τὸ ζήτημα τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Δημοτικῆς Γλώσσης εἰς τὰ σχολεῖα εἶνε πολὺ σπουδαῖο καὶ ὁ κ. Φαίδων, καὶ πρὶν νὰ τὸν ρωτήσῃς ἐλογάριαζε νὰ σᾶς γράψῃ μιὰ - δυὸ Ἐπιστολάς.

«Μάθε ὅτι ἡ ὥρα ποῦ σοῦ γράφω εἶνε ½ π. μ.» Ποιός, ποτὲ εἶνε αὐτὴ ποῦ ἀηκώνεται τόσο πρωΐ; Θὰ κατοικῇ ἴσως σὲ κανένα χωριό, σὲ καμμιὰ ἐξοχή... Ὄχι! τὸ γράμμα γράφει ἀπὸ πάνω «Ἀθῆναι, 21 Ἰουνίου...» Καὶ ἀπὸ κάτω: *Σαυθὴ Πριγκηποπούλα*.—Μπράβο. κόρη μου! Ἔτσι νωρὶς νὰ ξυπνᾷς πάντα καὶ νὰ κοιμᾶσαι νωρίς. Εἶνε ὡραῖο, εἶνε καὶ ὑγιεινό. Πόσο λυποῦμαι ὅταν βλέπω παιδιὰ νὰ ξενυκτοῦν μὲ τοὺς μεγάλους καὶ νὰ ξυπνοῦν τὰ ναταμεσήμερα! Πόσο χάνουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ πόσο βλάπτονται!

«Λύθηκαν ἐπιτέλους τὰ μάγια! Ἀρκετὸ καιρὸ χωρισθήκαμε! ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ ἑνωθοῦμε!» Ἔτσι λέω κ' ἐγώ, ἀποκλεισμένη μου *Τρελλὴ Σανθούλα*. Ὦ, βέβαια ποῦ ἐμεῖς ὑποφέραμε πολύ, περισσότερο ἀπὸ σᾶς; ἐκεῖ, ποῦ εἴχατε «ὁλίγα ἀπ' ὅλα». Τώρα γράφε μου συχνά. Σὲ συλλυποῦμαι καὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ σου θείου.

Τέσσαρες Φίλαι, αὐτὸ συμβαίνει, διότι τὸ ἕνα μυθιστόρημα εἶνε μεγάλο καὶ τἄλλο μικρό. Ἂν ἐδημοσίευα 2 - 3 σελίδες κι' ἀπὸ τὸ δεύτερο, δὲν θὰ μοῦ ἔμενε τόπος γιὰ τίποτ' ἄλλο. Ἂν πάλι ἐδημοσίευα λιγώτερη «Μυστηριώδη Νῆσο» κάθε φορά, θὰ ἔκανα χρόνια νὰ τὴν τελειώσω.

Ἔχεις δίκηο, *Ἀθώ*. Ἐκεῖνοι ποῦ στέλνουν διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. κλοτσιμαῖα, ἀντιγραφές, πρέπει νὰ τιμωροῦνται. Κ' ἡ καλλιτέρα τιμωρία εἶνε νἀπακλείωνται, νὰ μὴ τοὺς ξαναδημοσιεύω πιὰ τίποτα. Σ' αὐτοὺς ὅμως ποῦ μοῦ καταγγέλλεις δὲν μπορῶ νὰ ἐφαρμόσω αὐτὸ τὸ μέτρο, γιατὶ δὲν πρόκειται περὶ ἔργων φαντεσίας, ἀλλὰ περὶ γνωστῶν ἀνεκδότων. Κ' ἕνα ἀνέκδοτο μπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ τὸ ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ μεταφράσῃ καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ κάπου καὶ νὰ τὸ γράψῃ ὕστερα μ' ἄλλα λόγια. Αὐτὸ τὸ εἶπα κι' ἄλλη φορά.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐμμ. Κ. Βαρδουλάκης*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, *Ἄρης*, τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὰς λύσεις περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷ, *Γλυκεῖα Αὔρα*, *Παγκόσμιο Ὀνειρο*, τοῦ ὁποίου τὸ γράμμα διεβιβάσθη, *Κύκνος*, τοῦ ὁποίου ἔλαβα καὶ τὸν «Πόνον», *Μικρὸς Ἀχαιός*, *Νικηφόρον Ἔθνος*, *Γεωμανόπαις*, *Πρόσφυξ*, *Φιλόμουσος*, *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν*, *Τρελλὴ Ψυχή*, *Χάρις*, κι' αὐτὴ μετὰ τόσον καιρό, καὶ *Μαρκησία*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἕνα μικροεπεισόδιον». — «Παπαγάλος δικηγόρος. — «Ἕνα δάκρυ». — «Ἱστορικὸν Λογοπαίγνιον». — «Ῥομάντσο». — «Ξένοιαστη Ζωή». — «Συντρίμμια». — «Κάρολος ΙΒ'». — «Ὁ φίλος τοῦ φτωχοῦ» κτλ. — «Ἡ χρήσις». — «Ἀστεῖα παρεξήγησις». — «Θρύψαλα». — «Λαλήματα τῆς σιωπῆς μου». — «Καποῦργος ἀπέναντι ἀδυνάτου». — «Μάταια ὄνειρα». — «Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια». — Ἀργότερα, παιδιά μου. — Ἡ μετριότης προτιμότερα τοῦ πλούτου». — «Ὁ εὐφυὴς ψεύστης». — Παιδικὰ πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐσδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος εἰς τὸ προσεχές, ἐλλείψει χώρου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀθόνη ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὁρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Θέμιος Ἀπόλλων*, ἀ. (ΑΚ), *Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος*, ἀ. (ΚΓ), *Δώρια Ἱστοριάς*, κ. (ΦΓ), *Μικρὸς Ἀθηναῖος*, ἀ. (ΓΑ), *Ἑλληνόπαις*, ἀ. (ΑΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: Ἡ *Σβεσθεῖσα Ἐλπὶς* (0) μὲ *Αὔραν τοῦ Ἀζίονος*, *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα*, *Μυρσίνην*, *Παπᾶν*, *Γεωμανόπαιδα*'—ἡ *Ἤρωΐς Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Μαρίαν Δολόρες*, *Τρισεύγενην*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Γκραζιέλλαν*, *Μυγκό*'—ἡ *Βαρβασομάχος Ἑλλὰς* (0) μὲ *Πανελλήνιον Πόθον*, *Πρόσφυγα*, *Ἐγγλεζάκι*—τὸ *Κάστρο τοῦ Ὀδυσσέως* (0) μὲ *Ἤρωα τοῦ Σουλίου*, *Βασιλέα τῶν Λασσῶν*, *Κλέφτικο Βόλι*, *Μπομπόταν*'—ἡ *Ἀνέσπερος Δόξα* (0) μὲ

Δόξαν τοῦ Κωνσταντίνου, Βασίλειον Βουλγαροκτόνον, Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Γερμανόπαιδα'—ὁ *Πρόσφυξ* (0) μὲ ὅλους καὶ ὅλα.

'*Η Διάπλασις ἀσπάζεται* τοὺς φίλους της: *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (θὰ τὰ ποῦμε στὸ πρόσχες') *Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου* (καλὰ εἶνε ἀλλὰ ὄχι πολὺ ἐνδιαφέροντα· ἴσως θὰ δημοσιεύσω κανένα στὴν προσεχῆ ἀλληλογραφία') *Σκενημαχιτάκι* (ἄ, δὲν μπορεῖς νὰ πῆς «ἂν δὲν εἶχε κι' αὐτό»· γιατὶ αὐτὰ εἶνε τὰ σπουδαῖα, τὰ μεγάλα, τὰ σημαντικά, ἐκεῖνα ποῦ διακρίνουν τὴ μεγαλοφυΐα ἀπὸ τὴ μετριότητα, καὶ ἄς εἶνε πολλάκις κεχνική') *Φρῖξον* (ἄς μάθῃ ἡ *Μανιατοπούλα* ὅτι δὲν ἔλαβες τετραδιό της, ἐπειδὴ ἐχάθη· ἴσως σοῦ ξαναστείλῃ') *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας* (στοῦ Πάλη, δρ. 36 ἡ δεσμίς') *Νίκην* (κρῖμα νὰ εἶσαι ἄδω καὶ νὰ μὴν κατορθώσῃς νὰ ἰδωθεῖς· ἐξόταν μὲ τὸ καλὸ θὰ ξανάλθῃς)· *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (οἱ κανονισμοὶ αὐτοὶ ἰσχύουν ἐν κατρῷ... εἰρήνῃ· τώρα ὅ, τι ἤμεθα εὐχαριστημένοι· νὰ κάμωμεν μίαν μόνον Κυριακὴν' ὁ κ. Ζέφυρος Βραδυνός μοῦ ἔγραψεν ὅτι ἕνεκα ἀσχολιῶν, ἀναγκάζεται ν' ἀναβάλῃ τὴν συνέχειαν τῶν γραμμάτων ταύ') *Σύλλογον «Δικέφαλον Ἀετόν»* (ὄχι') *Μεσογειακὴν Ἀκτὴν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεκαπάδωμα') *Κλῶνον Δάφνης* (αὐτὰ θὰ τελειώσουν μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τῆς ζωντανῆς γλώσσης στὰ Σχολεῖα· ἰδέ, τί ἀπαντῶ πάρκπάνω στὸν *Μεγαλόπρεπῆ Βόσπορο*)· *Φλοῖσβον τοῦ Εὐρώτα* (ναί, ἀλλὰ ποῦ τόπος, διὰ νὰ λέγω τὰς «ἐλλείψεις», κἄθε κομματιοῦ ποῦ μοῦ στέλλουν!) *Δοῦκα τῆς Ἠπείρου* (ἐλήφθη ἐγκαίρως') *Πύρσον* (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν ἦτο καλό· αὐτὸ ποῦ μοῦ στέλλεις σήμερα, θὰ δημοσιευθῇ') *Ἀγριόπαπιαν* (ὄχι, δὲν εἶνε συνδρομητής· χαίρω διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν σου μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*· εἶδες τί καλὸ κορίτσι ποῦ εἶνε;) *Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου* (δὲν ξέρω ἀκόμη· φέτος βλέπεις, ἔχω καὶ τὴν Κυριακή') *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἐλήφθησαν δεκτοί.) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (τὸ διεδίδασα· διατί δὲν σοῦ ἔστειλε, δὲν ξέρω') *Ἱερολοχίτην* (περιμένω λοιπὸν τὸ «ἐκπενέστατον») *Φαιδρόν, Κωμικὸν Ἀριστοφάνην* ἤτλ. — *Γλυκὺ Παρελθόν, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Ἀλέξανδρον Ἀδ. Τσ., Διάτειχα Ἀστέρα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ')—'*Ανέσπερον Ἀδξαν, Κάστρο τοῦ Ὀδυσσέως, Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν, Βεελζεβούλ, Ναυτάκι τῆς Λήμνου* (ἔστειλα.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ .3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24ης Σεπτ)ρίου.

410. Λεξίγριφος

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου'
Ζῶον τὸ δεύτερόν μου
Καὶ ὄρος ἱερώτατον
Θὰ ἰδῇς στὸ συνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

411. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Ἐὰν μὲ λῦ μπορέσῃς
Νὰ γράψῃς ἁπλῶς... Τί;
Νῆσον θἀποτελέσῃς.
Τῆς Μεσογείου γνωστή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκάθι

412. Μεταγραμματισμός

Ὠμιλοῦσα δυνατὰ
Καὶ μάκουγανε μακρυά.
Γιὰ νὰ μὴ μάκοῦνε πιά,
Τὰ φωνηεντά μου ἀλλάξαν
Καὶ μὲ κάνανε πουλί
Μὲ τραχειά, βραχνὴ φωνή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τοῦ Δικαίου

413. Αἴνιγμα

Ἕξη γράμματα ἢ τέσσαρα ;..
Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο !
Στὴ Μικρὰ Ἀσία ἂν τρέξετε,
Βρίσκετε δουνὸ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φούλας Ν. Χατζιδάκη

414. Τράπεζα

* * * * * * *
* * *
* *
* * * * * * * *
* * * *
* * * *
* * *
* *
* *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται ὁριζοντίως ἄνω, ρήτωρ ρωμαῖος· κάτω, ἰσότης· τιμωρός, διαγωνίως ἀριστερᾷ, υἱός τοῦ Ἅδου· δεξιᾷ, οἶκος Θεοῦ· καθέτως δέ, ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν: στρατηγὸς Ἀθηναῖος, πρόθεσις, Κράτος βαλκανικὸν καὶ ὁρμητικὸ βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

415. Μωσαϊκόν

Τὸ πρῶτόν μου ἡ Ἄνοιξις
ἀμέσως σᾶς παρέχει'
Τὸ δεύτερόν μου ἡ ἀρχὴ
θὰ ἰδῆτε νὰ κατέχῃ.
Χωρὶς τὸ τρίτον μου τυρὶ
ποτέ σας δὲν θὰ φᾶτε.
Ἂν χάσετε τὸ πέμπτο μου,
σχολεῖο δὲν θὰ πᾶτε
Καὶ τ' ὅλον μου εἶνε τροφή,
Κ' ἴσως ἡ πιὸ σημαντική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

416. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 2 4 5 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
2 1 6 7 = Ἀγωνιμία.
3 5 6 7 = Οἶκος ἱερός.
4 5 6 7 = Πλῆθος.
5 4 4 5 = Σύνδεσμος.
6 3 6 7 = Ζῶον.
7 5 1 6 7 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ν. Σαρρίδου

417. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἀστρονόμον:
1, Αἰγύπτιος Θεός. 2, Θεά. 3, Πέρσης στρατηγός. 4, Μακεδὼν στρατηγός. 5, Ἀρχαῖον νόμισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Ἠπείρου

418. Ἐλλιποσύμφωνον

ια - ο - αια - ου - αι - η - ηα - ου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α'.

419. Γρῖφος

```
      T
    T   T     T T T
    T   T     T
    T TT T    T T     ὄν, εἶπα
    T   T     T       εἶπα
      T       T T T
      T
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—85]

Ο ΣΤΑΘΗΣ

Ἀγαπητοὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως»,

Παλαιός σας συνάδελφος, Διακπλασόπουλο κ' ἐγὼ μιὰ φορά, τολμῶ νὰ ζητήσω τὴν ὑποστήριξί σας γιὰ τὴν ἐκδόσι τοῦ πρώτου μου βιβλίου.

Εἶνε ἕνα μυθιστόρημα, «Ὁ Στάθης». Δὲν θὰ τὸ ἐπαινέσω ἐγώ, οὔτε θὰ τὸ ἐτύπωνα ποτέ, ἂν δὲν μὲ προέτρεπε θερμὰ ὁ κ. ***Γρ. Ξενόπουλος***, ποῦ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ διαβάσῃ χειρόγραφο καὶ νὰ τὸ βρῇ ἀξιοθημοσίευτο. Μὲ τέτοια ἐνθάρρυνσι, τὸ τυπώνω κ' ἐγὼ θαρρετὰ καὶ ζητῶ τὴν ὑποστήριξί σας. Δὲν εἶνε βέβαια, γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, οἱ μεγαλήτεροι ὅμως ἀπὸ σᾶς μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε καὶ νὰ τὸ φυσήσετε καὶ στοὺς γνωστούς σας φιλαναγνώστας.

«Ὁ Στάθης» ποῦ τυπώνεται ὁλόενα, θὰ γίνῃ ἕνα βιβλίο ἀπὸ 150 περίπου σελίδες καὶ τιμᾶται δρ. 2.50.

Ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε:

κ. Ἀλέξανδρον Σ. Οἰκονομίδην,
Ὁδὸς Τσαμαδοῦ 74, εἰς Πειραιᾶ.

Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐκ τῶν προτέρων. ***ΑΛ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ***

[ΙΖ'—86]

Παγκόσμιο Ὄνειρον, τὸ τετράδιόν σας τῶν Μ. Μυστικῶν ἔλαβα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμότατα.—***Γερμανόπαις***

[ΙΖ'—87]

Ἀγοράζεται *Μανδολῖνον*. — Ἀγοράζεται μανδολῖνον ἐν καλῇ καταστάσει.—Σπεύσατε. —Διεύθυνσις: Θεόδ. Ἀντωνάτου, Ἀταλάντης.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 21—27 Ἰουνίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Αἰκατερίνη Λελάκη, Ἀντζέλ Γεωργεβιτς, Δ. Χατζόπουλος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Κ. Ν. Καλλίνικος, Κάϊτη Μελισσινοῦ, Φάρος, Δ. Παυλάκης, Ἀλ. Θ. Νικολάου, Γερμανόπαις, Σπ. Α. Ρουσσέας, 29 Μαΐου, Σωτ. Ι. Γορδάτος, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν. Δ. Π. Πετρίδης, Ν. Δ. Ντουφεξιάδης, Εὐάγ. Γ. Παρασκευόπουλος, Μιχ. Σ. Καρακόρης, Κ. Θανόπουλος, Α. Τζουλάτης, Φωκ. Λαμπαδάριος, Φ. Μαυροκορδάτος, Σοφία Ραϋνερτ, Γ. Χ. Χριστοδούλου, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ Δ. Ἀντωνίου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σπ. Βαμβακούλας, Μελαγχολικὴ Ναυτοπούλα.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Θ. Ηλ. Ἀντωνάτος, Δ. Ζαμπάρας, Ἰωάν. Π. Φουτρής.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Νικ. Γ. Φωτιᾶς (δίς)

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δημ. Ν. Βέης, Ἰω. Β. Βογιατζῆς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Δ. Κανακάκης.

ΛΙΜΝΗΣ: Γ. Γυφτόδημος, Γιούλα Μπουνάζου.

ΠΑΤΡΩΝ: Κοσμ. Χρ. Κοσμόπουλος, Αἰκατερίνη Π. Μόσχου, Ἀνδρ. Ε. Μόσχος, Π. Π. Μόσχος, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Μ. Π. Μόσχος, Βάσω Οἰκονομοπούλου.

ΠΑΥΛΙΑΣ: Ἀναρ. Ι. Τσακόγιαννης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Θεοδώρου, Ἰω. Ε. Ἀρδάμης, Ἀντωνίτσα Γ. Κακαβίτσου, Δ. Μπακούρος, Ν. Ι. Ντόλιας, Ἀγ. Κ. Κόλας, Παν. Κ. Κούγκαλης Δημ. Γ. Καστρίτης, Σπ. Β. Τσιριτσάρτσολας, Π. Χρυσούλης, Ν. Πατρίκιος, Μαρ. Πατρικίου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Α. Γ. Μαντόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΣΠΥΡ. ΑΝΤ. ΡΟΥΣΣΕΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΦΟΥΤΡΗΣ ἐν Ἀταλάντῃ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Αὐγούστου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι